

Hoofdstuk 1

Inleiding

In dit boek gaan we een vergelijking trekken tussen Adam en Israël. Adam, zowel de eerste als de laatste Adam. Israël, zowel Israël onder het oude als onder het nieuwe verbond. Met deze laatste paar zinnnetjes heb ik feitelijk de lijn voor het hele boek uitgezet. Adam vergelijken we met Israël onder het oude verbond. Christus vergelijken we met Israël onder het nieuwe verbond.

De vergelijkingen zijn overweldigend. Zoals Adam in de hof van Eden werd gesteld werd Israël in het beloofde land gebracht. Zoals, Adam een gebod kreeg hem ten goede, zo kreeg Israël de wet opdat het volk zou leven. Zoals Adam heeft overtreden, zo heeft het volk het verbond verbroken. Zoals Adam uit de hof is verbannen, zo is Israël uit het land verstoten.

Als we hiermee de vergelijking zouden stoppen, zouden we het onderwijs uit de Schrift enorm verdraaien en verminken. Er is een symmetrie te vinden die verloren gaat als we bijvoorbeeld Israël onder het nieuwe verbond zouden vervangen door 'alle gelovigen in Christus' of door 'de kerk'. Hier zit wellicht een van de grootste bezwaren tegen de vervangingstheologie in al zijn schakeringen. Het is niet alleen zo dat Israël, het volk, van al zijn heerlijke beloftes in de toekomst wordt ontdaan. Ook iedere Bijbellezer ontnemt zichzelf krachtig en heerlijk onderwijs.

Zoals 'in Adam' staat tegenover 'in Christus' staat Israël onder het oude verbond tegenover Israël onder het nieuwe verbond. Ook in deze vergelijking zijn veel voorbeelden te geven. Schematisch ziet dat er als volgt uit:

Figuur 1

Dit schema is verre van volmaakt.

Natuurlijk kan Israël onder het nieuwe verbond bijvoorbeeld niet los gezien worden van het werk van Christus in Zijn dood en opstanding.

Het schema is ook niet compleet. Het kan uitgebreid worden naar beide kanten. Ik zou er nog een blokje voor willen zetten. Daar zou ik dan 'in het Begin' inzetten en in het blokje na en hoger dan Christus, Volheid.

Figuur 2

In dit boek zal ik slechts zijdelings op deze laatste toevoeging ingaan, hoewel ik het wel het belangrijkste vind. Maar voor het overzicht zal ik me zoveel mogelijk beperken tot figuur 1. De Volheid is de staat waarheen alles terugkeert. Het is het grote doel van Gods plan van de eeuwen. 'opdat God zij alles in allen' (1 Kor. 15:28).

In beide figuren kan je zien dat ik een opening heb overgelaten. Dat heb ik niet voor niets gedaan. Tussen Israël onder het oude verbond en Israël onder het nieuwe verbond. Daartussen zit een tijdspanne, de korte tijd van onze Heere Jezus Christus in het graf. Daarin was noch oud, noch nieuw verbond. Het einde van het oude verbond is het kruis. Het kruis is onderdeel van de wet en tegelijkertijd het einde van de wet. De opstanding van de Heere is het begin van het nieuwe verbond en van een nieuwe schepping.

Voor een goed verstaan van de bediening van Paulus is figuur 2 van bijzonder belang. Zijn vroege bediening gaat over Israël onder het nieuw verbond en strekt zich vervolgens uit tot 'in Christus'. Zijn latere bediening en we kunnen wel zeggen het hoogtepunt van Goddelijke openbaring betreft het uitleggen van de Volheid. Het is opmerkelijk dat hij zich daarin uitdrukkelijk en voornamelijk tot de heidenen richt. Paulus' vroege bediening zal ik in dit boek uitvoerig proberen toe te lichten. Over zijn latere bediening zal ik me vanwege het onderwerp en de overzichtelijkheid beperken.

Kort gezegd zou ik al bovenstaande kort kunnen omschrijven. Het volk Israël is een type van de mens. De eerste mens of de tweede Mens (1 Kor. 15:47)? Beide! Daarom hebben we om het type compleet te maken ook twee verbonden nodig. Het oude en het nieuwe. Zonder Israël onder het nieuwe verbond klopt het type niet meer. We hebben te maken met het lijden en sterven van Israël, maar ook met de opstanding van dit volk. Dit te ontkennen haalt een wonderlijke symmetrie uit de Heilige Schrift. Om die symmetrie te laten zien en alle lessen die ermee te maken hebben, heb ik dit boekje geschreven.